

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 6. април 2012. године

Предмет бр. 61/10

Нада МЛАДЕНОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 6. априла 2012. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, одлучила је како следи:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 30. марта 2010. године и уписана је 1. априла 2010. године.
2. Дана 20. априла 2011. године, Комисија је затражила информације од Косовске агенције за имовину (КАИ). КАИ је одговорио 22. априла 2011. године.
3. Дана 4. августа 2011. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост жалбе.

4. Дана 5. септембра 2011. године, СПГС је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

5. Жалилац је бивша становница Косова, са тренутним пребивалиштем на територији Србије.
6. Жалилац наводи да је она власница пословног простора који се налази у Урошевцу и да је тај простор нелегално запосела особа коју жалилац познаје. Жалилац обавештава Комисију да је 18. августа 2006. године поднела захтев Косовској агенцији за имовину (КАИ) за признавање њеног власничког права над имовином.
7. Историја жалиоцевог захтева доступна је на интернет страници КАИ. Из ње се види да је упис захтева завршен 18. августа 2006. године, захтев је објављен 16. фебруара 2007. године, КАИ је примио одговор туженог лица 16. јула 2007. године, разговор у виду одговора обављен је са туженим 30. јуна 2008. године, а поступак обавештавања је завршен 28. децембра 2010. године. Статус захтева приказан је као „обавештавање завршено“.
8. Дана 22. априла 2011. године, КАИ је разјаснио да је дошло до грешке при првобитном обавештавању о захтеву, што је учињено 4. јуна 2007. године. Обавештење о имовини је стога поново постављено објављивањем 28. децембра 2010. године. Захтев се тренутно обрађује.

III. ЖАЛБА

9. Жалилац се жали на трајање поступка пред КАИ у вези са њеном имовином. У том погледу, може се сматрати да се она позива на повреду права на судску одлуку у разумном року, у смислу члана 6 § 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), и свог права на имовину, загарантованог чланом 1 Протокола бр. 1 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

10. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права.

A. Да ли су искоришћена сва расположива средства

11. СПГС улаже први приговор на прихватљивост жалбе, на основу неисцрпености расположивих правних лекова. Према наводима СПГС-а, захтев жалиоца је и даље на чекању пред КАИ те стога предмет још увек није окончан. Све док је захтев још увек у процедури обраде захтева КАИ, не може се рећи да је жалилац искористио сва расположива средства.
12. Члан 3.1 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12 предвиђа да Комисија сме да се бави предметима једино након што утврди да су искоришћена сва остала доступна средства за процену наведеног кршења права.

13. Комисија напомиње да се жалба односи на дужину трајања поступка. Такве жалбе се могу поднети Комисији чак и пре окончања поступка који је предмет жалбе (видети, на пример, случај *Бићер против Турске*, бр. 19441/04, пресуда ЕСЉП од 20. јула 2010, § 20, у погледу примене на Европски суд за људска права (ЕСЉП)). Комисија заиста не увиђа како чињеница да је поступак и даље на чекању може исправити наводно кршење члана 6 § 1 ЕКЉП које проистиче из трајања поступка (видети случај *Тодоров против Бугарске*, бр. 39832/98, одлука ЕСЉП од 6. новембра 2003. године).
14. СПГС није навео ниједан конкретан правни лек доступан жалиоцу у погледу трајања поступка. Са своје стране, Комисија не види ниједан такав правни лек.
15. Према томе, Комисија закључује да жалба не може бити одбачена на основу неисцрпености доступних правних лекова у смислу члана 3.1 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12. Комисија одбацује прву примедбу СПГС-а.

В. Да ли је жалба очигледно неоснована

16. СПГС улаже други приговор на прихватљивост жалбе. Он наводи да разматрани период не почиње пре августа 2006. године, а завршава се 31. децембра 2008. године, сходно члану 22 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/50 од 16. октобра 2006. године о решавању захтева који се односе на приватну непокретну имовину, укључујући пољопривредну и комерцијалну имовину. Сходно тој одредби, Уредба бр. 2006/50 остала је на снази до 31. децембра 2008. године. Тог дана је престало праћење рада КАИ од стране УНМИК-а. Према наводима СПГС-а, КАИ је током тог периода преузео више процедуралних корака у обради жаличевог захтева. Он тврди да није дошло до кршења права на правично суђење у разумном временском року.
17. Члан 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 предвиђа да Комисија прогласи неприхватљивом сваку жалбу за коју сматра да је, између осталог, очигледно неоснована. Комисија разуме да је примедба СПГС-а заснована на том разлогу за неприхватљивост.
18. Комисија напомиње да, у погледу УНМИК-ове административне контроле над КАИ, Генерални секретар УН-а у извештају који је упућен Савету безбедности Уједињених нација о Привременој управи мисије на Косову, са датумом од 17. марта 2009. године, наводи да су, пошто овлашћење УНМИК-а над КАИ није продужено после 31. децембра 2008. године, косовске власти и међународни директор именован од стране Међународног цивилног представника/Специјалног представника Европске Уније преузели пуну радну контролу над КАИ. Након тога је КАИ радио у складу са законима усвојеним од стране Скупштине Косова (S/2009/149, § 24; видети случај *Кушић*, бр. 08/07, мишљење Саветодавне комисије за људска права (ХРАП) од 15. маја 2010, § 51; случај *Фелеги*, бр. 32/08, одлука ХРАП од 20. јануара 2012. године, § 43).
19. Из тога следи, као што је Комисија већ разматрала у случају *Кушић* (наведеном у 18 изнад, при § 52) и у случају *Фелеги* (наведеном у 18 изнад, при § 44), да се од 31. децембра 2008. године УНМИК више не може сматрати одговорним за поступке и пропусте који се приписују КАИ.
20. Што се тиче периода од 18. августа 2006. до 31. децембра 2008. године, чини се да је у том периоду захтев објављен 16. фебруара 2007. године и да је обавештавање о њему извршено 4. јуна 2007. године, да је тужено лице одговорило КАИ 16. јула

2007. године и да је КАИ обавио разговор са њим 30. јуна 2008. године (видети § 7 изнад).

21. Узимајући у обзир велики број захтева поднетих КАИ (41.892 захтева, од којих је за њих 27.316 до сада донета одлука)¹, Комисија сматра да током тог периода није дошло до кашњења које је било неразумно дуго. Према томе, Комисија закључује да је овај део жалбе, у погледу наведеног периода, очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
22. Што се тиче периода после 31. децембра 2008. године, жалба лежи ван надлежности Комисије *ratione personae* (видети § 19 изнад).

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући

¹ Подаци са званичне интернет странице КАИ: http://www.kpaonline.org/ClaimsTotalDecided_caseload.asp.